

[Elmqvist.]

vil føle sig bundet deraf, naar Ministeren siger det saa stærkt, som det nu er sagt.

Med Hensyn til Dommernes Udvælgelse vil jeg gerne sige Ministeren en saa hjertelig Tak, som jeg kan, for hans Udtalelse om Formandens Udnævnelse. Min Bemærkning før om Beskedenhed og Ministerens Lyst til at have den Beføjelse gaar jeg ud fra, Ministeren opfattede som en venlig Spøgefuldhed — jeg fik derved Lejlighed til at sige en lille Spøgefuldhed om det ærede Medlem Hr. Steincke, en Spøgefuldhed, som det ikke skulde undre mig, om det ærede Medlem Hr. Steincke ikke opfattede. Det kan jeg ikke gøre for, men det er kedeligt, hvis det ærede Medlem Hr. Steincke finder sig nødsaget til i den Anledning at tage Ordet. Jeg vil gerne takke Ministeren, fordi han vil gaa den Vej at bede Præsidenterne om at komme med Forslag til egnede Emner, mellem hvilke Ministeren saa kan vælge. Dermed er jeg fuldstændig tilfreds, og mit Parti er tilfreds; for det betyder, at Ministeren vil følge en Indstilling fra Retspræsidenterne. Men det er i Virkeligheden noget ganske andet end det, der staar i Loven. Efter Loven skal Ministeren blot have en Udtalelse om den Dommer, som Ministeren ønsker at udnævne, og det var det, jeg fandt uheldigt; for hvis Ministeren først vælger en Mand og saa siger til Præsidenterne: Jeg vil gerne have en Udtalelse om denne Mand, er det klart, at Præsidenterne vil være meget stærkt begrænset med Hensyn til, hvad de kan fremføre af Kritik over for denne Mand eller af Udtalelser om, hvorvidt han findes egnet eller kvalificeret til Hvervet. Det staar i Lovforslaget, siger Ministeren, der staar: „Formanden udnævnes af Kongen paa Indstilling af Finansministeren efter en af denne indhentet Udtalelse.“ Det har jeg altsaa forstaaet — og jeg ved, at det har man ogsaa gjort fra anden Side — saaledes, at Ministeren vil sige: ham tager jeg, og saa vil jeg gerne høre Præsidenternes Mening. Det er noget ganske andet end det, at Ministeren, som han nu siger, vil bede om en Indstilling fra det paagældende Raad. Der er imidlertid ingen Grund til at diskutere dette længere; der er bare det at sige, at jeg er meget tilfreds med Ministerens Udtalelse om Formanden, saa er vi beroliget i enhver Henseende, for saa bliver det Præsidenterne, som faar det afgørende Ord ved Valget af Manden. Jeg har ikke sagt, at jeg ønskede, Præsidenterne skulde udnævne Dommer Nr. 2, naar han skal være Tjenestemand.

Min Forudsætning for at ønske, at

Præsidenterne skulde udnævne Dommer Nr. 2, var den, at han ikke skulde være Tjenestemand, og jeg udtalte netop i min Ordførertale, at jeg fandt, det var uheldigt, om han skulde være det. Jeg finder, det er en Uriaspost at stille ham paa, jeg vilde hellere som Nr. 2 ogsaa have haft en Dommer — de har jo ogsaa Føling med Tjenestemandforhold —, og saa var det, at jeg gerne vilde have haft en Indstilling fra Præsidenterne.

Saa er der endelig til sidst Udvalget. Der takker jeg ogsaa Ministeren for den supplerende Udtalelse, Ministeren kom med. Min Ængstelse med Hensyn til dette Udvalg var dikteret af, at Ministeren sagde i Folketinget, at der for dette Udvalg burde være Adgang til personlig Fremmøde, men Behandlingen maatte naturligvis være ganske enkel og uden Procedure eller andre retslige Former. Nu glæder det mig meget, at Ministeren siger, at Fremgangsmaaden ganske skal svare til den, der fastsættes for den her omhandlede Dømstol. Fremgangsmaaden, Behandlingsmaaden, skal være ganske den samme, saadan forstaar jeg det, og det glæder mig. Saa mener jeg ikke, at Skavankerne kan være saa store ved dette Udvalg, selv om jeg stadig er betænkelig ved, at man administrativt nedsætter et saadant Udvalg, der skal kunne bedømme disse Tjenestemænds Forhold og derefter skal kunne afgive en Indstilling til Principalen eller Arbejdsgiveren med den Virkning, som Ministeren siger at den formentlig vil faa, at Principalen eller Arbejdsgiveren skal og vil følge Indstillingen. Jeg synes, det er betænkeligt, men jeg mener ikke, der er nogen Grund til at komme nærmere ind paa dette, det vil være rigtigst at underkaste dette Spørgsmaal en nærmere Behandling i Udvalget, og der vil jeg bede Ministeren om at komme nærmere ind paa Sagen.

Jeg takker som sagt for det Svar, Ministeren har givet.

Lannung: Da der paa et enkelt Punkt synes at være en Misforstaaelse i den højtærede Ministers Opfattelse af mine Udtalelser, vil jeg gerne sige, at jeg er ganske enig med den højtærede Finansminister i, at Medlemsskab af nazistiske Organisationer under Besættelsen i de allerfleste Tilfælde maa føre Konsekvenser med sig og i Almindelighed gøre den paagældende uegnet til fortsat Tillid. Det vil ogsaa fremgaa af det stenografiske Referat af mine Udtalelser. Men jeg ønskede blot at fremhæve, for øvrigt ganske paa Linie med Folketingsudvalget, at der kunde være særlige